

BENEDEK MIKLÓS

Kutyás

Szabadíts meg!
Egyre több kutya jelenik meg
a repkénnyel benőtt kastély udvarában.
Barnák, feketék, vörösek
és újabban már fehérek is.
Szabadíts meg!
Te értesz az állatok nyelvén.
Az északi kerítés már rég ledőlt,
kezdetben ott jöttek be. De most már
a kovácsoltvas kapun is, amelynek
egyik oldala megdőlt, és hiába van
összeláncolva a két szárny, a résen
beférnek, már a nagyobb testűek is.
Nem merek kilépni az ajtón.
Az ablakon is félve nézek ki.
Egyre kevesebb az élelmem,
a patkány pedig egyre több,
hisz mind ide menekül az istállókból.
Szabadíts meg!
Egyre sűrűsödnek a rohamaim.

Mindenütt legyek

Mindenütt legyek.
Ma már a szemed is más szemébe néz
de mindegy
a szemek is legyek
zsonganak, zümmögnek
zúgva döglődnek
a légypapíron
vagy a kőkemény pókhálókban.

Nem kár értük
maradnak elegen.
Az arcom előtt röpködnek
a számra akarnak szállni.
De egyszerre mind eltűnik
pislantasz egyet
mosolyra húzod a szád.
*(besötétedik,
az ég is beborul)*
Ilyenkor jobb volna élni.

A halász halála

A rennes-i halász meghalt.
A parton összegyűlt a tömeg.
A nyomozók mindenkit kikérdeztek,
de senki sem látott semmit.
És ez igaz.
Aznap délután a felhők eltakarták a partot,
a vitorlások megrekedtek,
a virágok összebb csukódtak
a kutyák közelebb húzódtak gazdáik lábához.
És az öreg halász meghalt.

ZSOLNAI GYÖRGY

Hommage à Dallas

lehettem vagy 8 éves
amikor megcsapott a kapitalizmus szele
egy pillanat volt az egész
ott a hűtőpultnál hogy
rádöbbsentem a schöllerre
addig csak hópehely volt
és akkor még nem zavart hogy a vanília
alatt
volt a csoki
nem mellette
talán akkorra olvadt ki valami végleg
és a fagylaltok végre egymás mellé
kerültek
sokat ültem a szőnyegen fagyival a kezemben
és a tévében ott volt Csoki
legalábbis én így hívtam
Amerikában J. R. de ezt csak később tudtam meg
a Sárga Újság meg Jockey-nak írta
a többi szereplő következetesen Dzsokinak hívta
de Éva néni azt mondta
nyelvtanon
hogy a magyarban nem kezdődik szó dzs-vel
(a dzsungel, a dzsida, a dzsóker nem magyar eredetű szó)
mindig néztük a Dallas-t
jobb volt mint a Szomszédok
mert ott mindig a díjbeszédőről beszéltek
és olyan ősz volt mindenki
de a Dallas-ban mindenki fess volt
és nem okozott gondot
egy újabb fúróeljárás licencjogát
megszerezni Kanadából
hogy az északon befagyott kutak is működni tudjanak
de azért nekik is voltak gondjaik
emlékszem amikor már

kívülről fújtam a sorozat szinkronhangjait
és tudtam hogy a vágó Talpas Iván
az egyik részben
Bobi Júing egyszer egészen elkámpicsorodott
pedig szép felesége volt
és nagyobb házban élt mint Mágenheimék és az összes szomszéd
de egészen megnyúlt az arca a mikrofon-frizurája alatt
ilyen a szabad verseny mondta egyszer Gábor Gábor
biztos
ezzel vigasztalja Bobit is a kulisszák mögött
gondoltam
a nővérem még nálunk lakott
és ő mindig nyitott volt a társasozásra
de Gazdálkodj okosanban és Hotelben is abszolút nyerő voltam
tudtam mit merre és miért
de a többiek bénán játszottak
kisegítették egymást ha kifogytak a pénzből
két körig tartó hiteleket adtak egymásnak
de én nem alkudtam meg
mert a cég
volt az első
milliókat
csentem el a kasszából az évek alatt
amikor az anyukám kiment megkeverni a levest
vagy a nővérem a magnóval babrált
ilyen a szabad verseny
mondtam egyszer egy győztes meccs után
hangosan
és anyám elzavart tanulni
mert szerinte szemtelen voltam
éreztem hogy ez valami új
és félelmetes
pedig
akkor még fogalmam sem volt John Maynard Keynesről

DARÁNYI SÁNDOR

Felvonásköz

Tudják, kérem, ha az ember megérte, hogy volt itt poén, ha nem is óriási
Miközben csinnadrattára várt, valami egetverően szellemesre,
Helyette végül rájön: alacsony és kopasz, vietnámi papucsban járka az utcán,
A sarka enyhén retkes, zsebkendővel törli a feje búbját.
A kínai piacra megy: biciklit tol vagy targoncát, „Vigyázz-kocsi-kocsi-vigyázz” kiabálja,
S ha megkérdik, mibe kerül, „Egy vagy sok”, kérdez vissza.
Tofut eszik ott, ahol maguknak főznek, kartondobozokra
Dől le aludni, rozsdás konténerbe zárkózva menekül,
Ha a piacfelügyelet razziázik, mert papírjai nincsenek,
Trikók, fehérnemű, suhogós tréningruhák, bólogató kutyák
Tömkelegében téve dolgát; nagyjából ekkora a játéktér, ekkora
Reveláció rájönni, micsoda félreértés, hogy a magány elől
Másokhoz meneküljön, ha ugyan volt elveszett paradicsom, amelyből
A hormonjai kiűzték, mint besenyők Álmos atyát.
Szóval itt ez a putri, ez a széksorok közti aréna, maguk közepén,
Mindenki ül és senkise, néz és szerepel, nem bírja abbahagyni,
Mígnem a sarkánál fogva ki nem vonszolják a homokban;
A többi nézi önfeledten, aztán csinálja tovább,
Mert nincs jobb ötlete a történendőkre; az időt
Az időt azért kaptuk, hogy gyógyítsunk és feledjünk,
Faképnél hagyva egy öröklét szenvedéseit –
Teniszt, röplabdát, balettet néz így az ember tejüvegen át,
Alulról nedvesvörös salakot alkonyatban, felszökkenő
Talpak mintázatát, amint visszahullnak, majd fel megint;
Lassan mozduló, kócsagmódra fél lábon elálldogáló
Balerinákat, amint a feje fölött képviselnek
Valami egyszerit és megismételhetetlent
Épp a tucát, meg az ismételhetség által,
Mintha nem is a poén, hanem a redukció volna a lényeg.

Különben meg könnyen lehet, hogy ez itt a nyaralás,
És persze egy kanál vízben akár, felőlem bármikor.

Anterósz

„A lány a szokott bűnbocsátással felelt,
amelyben benne van az új bűnre való
felhatalmazás is.”

Móra Ferenc Aranykoporsó

Amikor a dolgok még nem az ellenkezőjüket jelentették.
A főhős mélyebbre ás, felszántja kertjét, hátha megtalálja,
Ami ötven éve történt, hisz úgyse történt semmi, oly jeltelenül,
És csak neki meg másvalakinek, aki úgy meghalt azóta,
Ahogy csak kevesen szoktak, az egyszerűek. És így végigbilleg az utcán,
Kitartja a kínt, mint a magas cét, vizsgálgatva magában,
Rezeg-e a lécs, a mohos sziklasort, páfrányt, sokkoló-rózsaszín
Erika-bokrétá kalapját, a látszat éveit; a képpé vált nem-igaz
Vonzó vidékei feltárulnak szemének, nehéz lélegzete.
Ez már azoknak a hívása, akik előre mentek
Az utolsók helyett.

Traumát azért kap az ifjú, hogy sarokpontjává téve rá építhesse
Sorsa templomát. Mikor még játszottak csak, egymás veteményét könnyű
Lábbal letiporva; de nem volt tétje, a másik
Biztos tudatában! A betegség nyelvén nem üzent senki; minden adott
Volt a feltételesben, sárkányok közt, nem törhetett elő,
Rombolhatott az aranygyapjú, bokraiból csattogva
A förtelmes csalogány.

Békét teremteni a lelkében, ebben a rémes családban,
Az ingoványra épült házban, mely alulról tart! Mégis,
Eldugni szavak mögé, amit mondani kellett, új volt; elhallgatni örökre
A megszegett parancsot, élni teherrel a nem-élő
Sokkal valóságosabb, vérét fügeként ejtő
jelenléte közepette, folyton csak viszonzva a viszonzhatatlant.